

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 19. oktober 2014

Kirkedag: 18.s.e.Trin/B

Tekst: Joh 15,1-11

Salmer:

SK: 47 * 447 * 450 * 292 * 368 * 492,4 * 412

LL: 47 * 292 * 368 * 412

Nogle af Jer så i foråret det ene af æbletræerne i præstegårdshaven. Det var helt vildt, så mange blomster, det havde. Det var stort set en kæmpe blomst, som blot bestod af vildt mange små blomster.

Der hjemme talte vi om, at hvis alle blomsterne blev til æbler, så ville træet vælte eller alle grenene brække af. Ikke alle blomster blev til æbler, men alligevel så mange, at min kone meget tidligt måtte begynde at tynde ganske kraftigt ud i træets frugter. En dag sagde hun: ”Jeg kan næsten græde over at gå og klippe alle de mange æbler af.” Og det var flere spande fulde, hun måtte klippe af, foruden dem, der tidligt selv faldt af træet.

Der var rigtig mange æbler, der ikke blev til noget; men der var også rigtig mange, der blev til rigtigt godt æbler. Og træet blev bevaret, og forhåbentlig giver det også mange gode æbler til næste år.

Af de mange æbler, som selv faldt af træet, var der mange, der ikke så så lækre ud. Stod det til mig, så ville jeg bare have kørt hen over dem med plæneklipperen. Men nu stod det ikke til mig, for, som min kone sagde: ”Hvis der er noget galt med dem, så trænger det ned i jorden og derfra igen op i stammen, og så bliver træet sygt.” Så hun samlede op og fjernede også de klamme æbler.

Når vi ser sådan et æbletræ/frugttræ, så er det jo frugterne, vi fokuserer på, for det er jo dem, vi gerne vil have og nyder og har glæde af. Og derfor er det også nødvendigt, at træet plejes, også med henblik på grenene og stammen.

Det er det billede, Jesus bruger i billedet om vintræet og grenene. Det er helhedsbilledet, han fokuserer på. Og en af de helt væsentlige elementer i Jesu billede er stammen. Stammen/træet, som bærer grenene, som bærer frugten. Næsten samme princip som i børnesangen *Langt ud i skoven...*:

Frugten på grenen, grenen på træet, træet.... osv.

Træet er det vigtige. Men vi fokuserer som nævnt ofte på frugterne og på grenene. Og da de er et billede på os og vore handlinger, så fokuserer vi dermed ofte på os selv. I denne sammenhæng på os selv og vores tro, vores livsopfattelse. Og det kan faktisk være ret nedslående eller ret så anstrengende.

Nogle mennesker oplever det nedslående, for de synes ikke, at de bærer nogle troens frugter. Der er ikke nogle særlige kristelige gerninger i deres liv. De er bare troende, kristne mennesker, der glæder sig over at være netop dét.

Der er også mennesker, der synes, at de ingen særlige frugter har, for de orker det ikke. De har alt for meget andet i livet, der tærer på kræfterne, så der er ikke også overskud til at være et frugtbærende kristent menneske. Det behøver ikke kun at være problemer eller tunge og resursekrævende opgaver, der tynger os i den sammenhæng. Mennesker kan også blive nedslået ganske enkelt, fordi der ikke længere er kræfter til de store frugter.

Årsagen – og fejlen deri – til at vi kan blive nedslåede i dette, er den samme som hos dem, der synes, at det er anstrengende.

Vi – synes jeg – lever i en på mange måder anstrengende tid. Der er rigtig mange af os, hvor buen er spændt helt til bristepunktet for vores ydelser. Og hele tiden råbes der på os: Kom nu videre! Du skal også....! Du må ikke gå i stå! Vores plads og indsats på arbejdet, i hjem og familie og kærlighedsforhold, i den personlige udvikling, ja, vores liv skal helst bære mange frugter. Og nu sidder vi så i kirken. Og minsandten om det så ikke også gælder mit åndelige liv, mit kristelige liv. Her er der også krav og forventninger om frugter. Det bliver bare for meget.

Det er også anstrengende, fordi vi måske kæmper en brav kamp for netop at bære frugt i vor kristen-tro, og alligevel nytter det ikke helt. Vi finder ikke den rigtige glæde, hvile, fred og stolthed deri.

Nu kan jeg godt forstå, hvis nogle kunne savne, at jeg så også definerer, hvad troens frugter er. Det gør jeg ikke! For det er ikke temaet i dag, dem skal vi faktisk helst se bort fra. Der er andre bibeltekster, der tydeligt forklarer troens frugter, så hvis du vil vide det, så gå hjem og læs din Bibel. Men kort sagt, så handler det for de fleste mennesker om, at lige som vi kan se ved æblerne, at det er et æbletræ, sådan vil mange mennesker også gerne, at det kan ses på os, at vi er kristne. I andre sammenhænge er jeg selv fortaler for det, men ikke i denne.

Om vi bliver nedslåede eller overanstrengt, ja i begge tilfælde skyldes det, at vi netop ser på frugterne, og ikke på træet/stammen. og vi ser på frugterne på samme måde, som hvis et æble kommer flyvende gennem luften og tænker: Her er

en fin gren, her vil jeg sætte mig og vokse mig stor og saftig. Men frugter kommer ikke til udefra. Frugter kommer indefra.

Derfor er fokus i denne sammenhæng ikke, om vi bærer frugter og deres kvaliteter; men om og hvor vi som grene vokser. Hvilket træ vi er grene på.

Der er en enkelt sætning i det, Jesus siger, som jeg aldrig er studset over før i denne sammenhæng. Jesus siger: ”Derved herliggøres min far, at I bærer megen frugt og bliver mine disciple.”

At herliggøre Gud hedder i Den Nye Aftale (Det Nye Testamente på nudansk): vise Guds storhed og guddommelighed. Vise på samme måde, som at vores æbletræ med sin kolossale pragt af blomster viste træets frodighed og frugtbarhed, og viser hvorledes stammen er i stand til at suge næring og sende det helt ud i de yderste grene.

Men det jeg faldt over, er Jesu afsluttende ord: ”...og bliver mine disciple.” En discipel er en elev, en lærling. Og ganske rigtigt, så er formålet med en elev, at denne en dag kan stå på egne ben og udføre en opgave. Men i tiden som discipel skal der tages ved lære. Der skal suges til sig af visdommens og håndteringens frugter. Det væsentlige for en elev er at blive i sin læreplads og tage ved lære.

Det væsentlig for os er at være hos Jesus og tage ved lære. Suge næring af ham som en gren på et træ.

Det er væsentligt. Først når vi ser, at det er det første og vigtigste, at vi bliver hos Jesus og tager ved lære af ham, først derefter kan der vokse frugter ud på vore grene. Men det er ikke os, der skal sætte frugterne og få dem til at vokse. Det går

helt af sig selv, når vi som kristne fokuserer på at tro på Jesus som herliggørelsen af Guds storhed og guddommelighed.

Vi skal ikke fokusere på at sætte frugter. Vi skal fokusere på at være gren på træet. Vi skal ikke fokusere på frugternes kvalitet; det gør gartneren. Vi skal ikke fokusere på, om vi bærer æbler eller pærer. Gartneren/vingårdsmanden søger for det.

Det gør han ved podningen og plejningen. I en gammel forældre- og faddertale i dåbsritualet hedder det netop, at vi skal hjælpe barnet til at blive i Kristus, ligesom det ved dåben er indpodet i ham. I Vangede Kirke, hvor jeg var en del i min studietid, er døbefonten udformet som en træstub, for netop at illustrere, at vi ved dåben indpodes på Kristus. Vi sættes fast hos ham, som en gren på et træ. I denne sammenhæng er han ikke blot et vintræ, men livets træ. Og som en gren visner og dør, hvis den rives af træet, således visner og dør vi kristeligt set, hvis vi rives væk fra Kristus, hvis vi ikke længere er gren på træet.

Vi skal suge næring til livet i alle dets aspekter – eller som det hedder lidt kryptisk hos salmisten i GT-læsningen: din udgang og din indgang. Vi skal suge næring til livet i alle dets nedslående og anstrengende opgaver og til vort åndelige og bevidste og aktive trosliv som kristne ved at være hos Jesus. Det er ikke bare opgaven, det er også løftet. Så kan kærligheden mellem Gud og mennesker strømme fra stammen til grenen, til grenens blomstring og frugt. Det er disciplenes opgave, og deri er Guds mulighed for at lade os bære frugt til Hans ære og vores glæde.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen